

Sentimentul mântuirii sau siguranța mântuirii? – William MacDonald

Una din cele mai răspândite probleme, pe care le întâlnesc câștigătorii de suflete, este problema pe care așa de mulți oameni o au cu siguranța mântuirii. „Cum pot să știu dacă sunt mântuit?”

Nașterea din nou este considerată a fi un eveniment spectacular, o experiență emoțională însoțită de sentimente misterioase. Această părere este foarte răspândită. Deoarece inima omului caută permanent semne și minuni, nu ne surprinde că la întoarcerea la Dumnezeu se așteaptă semne și minuni.

Este desigur adevărat, că în anumite cazuri întoarcerea la Dumnezeu este un eveniment cu schimbări radicale și că ea zguduie sentimentele. Așa a fost la Saul din Tars. Dar este tot așa de adevărat, că la unii oameni întoarcerea la Dumnezeu are loc așa de liniștit, aproape de neobservat, fără apariții senzaționale.

Vrem să accentuăm aici, că Dumnezeu nu spune niciunde că noi putem fi siguri de mântuirea noastră deoarece am trăit lăuntric un extaz sau pentru că ne-am simțit fericiți în inimă. Sunt mulți, care cred cu adevărat în Domnul Isus Hristos, și totuși sunt dezamăgiți sau deziluzionați, dacă nu trăiesc sau nu simt semne supranaturale. Ei așteaptă ceva, pe care Dumnezeu nu l-a făgăduit. Aceasta este problema lor.

În contrast cu aceasta Biblia învață fără excepție, că siguranța mântuirii vine înainte de toate prin Cuvântul lui Dumnezeu. Vrem să ilustrăm aceasta. Aici este cineva, care nu știe ce să mai facă, el se vede pierdut și a recunoscut toată starea lui de păcătoșenie și lipsă de demnitate. El a chemat Numele Domnului, ca să fie mântuit. Însă sentimentele lui nu s-au schimbat, și el este copleșit de îndoială și teamă.

Aceasta dă naștere la întrebarea: „Este această persoană născută din nou?”

Răspunsul este: „Da”. Dumnezeu spune în epistola către Romani 10,13: »Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit«.

„Dar cum poate ști acest om sărman, fricos, că este mântuit?”

„Simplu, prin aceea că el crede Cuvântul lui Dumnezeu”. Dumnezeu spune, că oricine cheamă Numele Lui va fi mântuit. Acest om a făcut aceasta. De aceea el trebuie să creadă făgăduința Domnului, că el este mântuit.”

„Și atunci când sentimentele lui nu confirmă acest fapt?”

„Da, cu toate că sentimentele lui sunt așa, el trebuie să creadă ce spune Dumnezeu.”

Dacă sufletul fricos ar înceta pur și simplu să se gândească la sentimentele sale, atunci el ar recunoaște că nu există o autoritate mai superioară decât Cuvântul lui Dumnezeu. »Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna« (Psalm 119,89). »Tot Cuvântul Tău (sau: suma Cuvântului Tău) este adevăr« (Psalm 119,160). »Este imposibil ca Dumnezeu să mintă« (Evrei 6,18). Se va căuta mai bine să se afle de la un om decât de la acest Cuvânt, că ești mântuit? Acest om ar putea să se înșele sau intenționat vrea să ne înșele pe noi.

Sau s-ar vrea mai bine prin sentimente de bucurie să se știe că ești mântuit? Aceste sentimente se pot schimba de la o zi la alta.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu neschimbabil, infailibil, stă întărit. Există cea mai puternică certitudine care poate exista: că toți cei care au crezut în Hristos sunt mântuiți pentru eternitate. Nimic nu poate fi mai clar.

Se spune că Martin Luther a fost întrebat odată: „Simți tu că păcatele tale au fost iertate?” El a răspuns: „Nu, dar știu așa de sigur că au fost iertate, precum știu că există un Dumnezeu în cer.»

Sentimentele vin, sentimentele trec,
Nu trebuie să te bazezi pe ele.
Numai Cuvântul lui Dumnezeu rămâne întărit,
Numai în el vreau să mă-ncred.

De fapt este o jignire directă a lui Dumnezeu, când cineva și-a pus încrederea și credința în Domnul Isus și apoi se îndoiește de mântuirea sa. Dumnezeu spune, că toți cei care se încred în Domnul Isus, sunt mântuiți. Dacă nu se crede ce spune Dumnezeu, atunci se afirmă că Dumnezeu minte. »Cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos« (1 Ioan 5,10). »Ci Dumnezeu să fie adevărat și orice om, mincinos« (Romani 3,4).

Am spus deja mai înainte, că noi nu primim siguranța mântuirii prin sentimente de bucurie. Cu toate acestea din aceasta să nu se tragă concluzia că mântuirea nu are a face cu sentimentele sau că cineva, care știe că este mântuit, nu trebuie să se bucure de aceasta. Nu este așa. Cine și-a pus încrederea în Domnul, acela să se bucure cu adevărat (Psalm 5,11). Dar punctul important în aceasta este, că nimeni nu se poate bucura de mântuirea sa, atâta timp cât el nu știe că este mântuit, atâta timp cât el nu crede mărturia Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă un credincios citește Biblia și o primește, atunci Duhul Sfânt îi mărturisește, că el este un copil al lui Dumnezeu (Romani 8,16; 1 Ioan 5,10). Când de exemplu eu citesc în evanghelia după Ioan 6,47, atunci Duhul Sfânt îmi spune, că eu am viața veșnică. Eu am crezut în Hristos, și de aceea și restul versetului trebuie să se împlinească – eu am viața veșnică. Aceasta mă umple cu cele mai fericite sentimente și cu cea mai profundă pace, căci știu, că sunt mântuit.

După ce cineva a fost mântuit, el primește și alte dovezi ale vieții noi. El știe, că el a trecut de la moarte la viață, deoarece el iubește pe frați (1 Ioan 3,14). El constată că el are o altă plăcere, are dorințe noi și țeluri noi. El are un nou dezgust față de păcat și teamă de a nu fi dezaprobat de Dumnezeu.

Dar toate acestea nu sunt clare imediat la întoarcerea la Dumnezeu. Primul și imediatul mijloc pentru siguranță este Scriptura. Când câștigătorul de suflete are a face cu cineva trudit de îndoială și teamă, atunci el să pună Biblia la inima acestei persoane. Când Domnul Isus a fost ispitit de satan, El a citat Scriptura – și satan a fugit. Când deci dușmanul împrăstie îndoială în sufletul creștinului, atunci să se citeze un verset care dă garanția că oricine crede în Hristos are viața veșnică. Prin aceasta creștinul spune lui satan: „Dumnezeu spune, că eu sunt mântuit. Nu mă interesează ce spui tu.”

Uneori câștigătorul de suflete va întâlni oameni care consideră un semn de smerenie și evlavie, dacă ei se îndoiesc de mântuirea lor. El trebuie să le amintească, că prin aceasta ei dezonorează gloria tronului lui Hristos, deoarece ei nu cred făgăduința Lui – dacă ei au primit cu adevărat pe Hristos.

Dacă cineva este bolnav sau bătrân, acela se îndoiește frecvent de mântuirea lui. Dar aceasta este o altă chestiune. Domnul știe toate despre această stare și făgăduințele Lui rămân valabile, chiar dacă noi în stare de boală sau de bătrânețe nu le mai putem înțelege. Făgăduințele Lui sunt mai tari decât duhul și corpul omenesc perisabil.

Mulți oameni trăiesc siguranța mântuirii ca pe o a doua întoarcere la Dumnezeu. Una din cele mai mari răsplăți ale câștigătorului de suflete este, când vede ce bucurie și pace au parte cei care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu și știu că păcatele lor au fost iertate. Aceasta are valoare mai mare decât poate oferi lumea.

Strofa următoare este din poezia „Ultimele cuvinte ale lui Samuel Rutherford”. Rutherford a fost un slujitor a lui Hristos model, care a trăit în secolul 17 în Suedia în localitatea Anworth.

Dacă un suflet din Anworth
Va sta cu mine înaintea tronului lui Dumnezeu,
Atunci cerul meu va fi dublu,
La Tine, Tu Fiu al lui Dumnezeu!

Alte probleme la evanghelizare

Este imposibil într-un studiu referitor la evanghelizarea personală să tratezi toate problemele care pot chinui fiecare suflet în parte. Cele mai multe din aceste greutăți se aseamănă și dacă câștigătorul de suflete știe cum se pot trata cele mai frecvente întrebări, atunci el poate fi un ajutor real pentru aceia care sunt în necaz.

În acest capitol vom trata unele din cele mai răspândite întrebări. Prima este:

1. Doresc cu plăcere să fiu mântuit, dar sunt sigur că nu sunt în stare să trăiesc ca un creștin!

În mod obișnuit aceasta este afirmația unui om foarte sincer și foarte serios, care recunoaște: adevăratei credințe în Hristos îi aparține și o viață schimbată.

Însă acest om nu a înțeles, că odată cu viața nouă vine și o putere nouă. Duhul Sfânt îl face capabil pe credincios să ducă o viață creștină. Este adevărat, că nici un om, mântuit sau nemântuit, nu are în sine puterea să trăiască corespunzător cu învățătura Domnului Isus Hristos. Pentru aceasta este nevoie de putere supranaturală. Și exact aceasta stă la dispoziția credinciosului începând din momentul când el crede în Mântuitorul.

O altă problemă:

2. Greutatea mea constă în aceea, că eu mă tem de batjocura rudelor mele și a prietenilor mei, dacă trebuie să le spun, că eu m-am întors la Dumnezeu.

De cele mai multe ori aceste probleme nu sunt făcute cunoscut de sufletul care caută, cu toate că exact acestea sunt gândurile care țin pe oameni departe de Hristos. Câștigătorul de suflete are nevoie de ajutor dumnezeiesc ca să stabilească diagnosticul și să folosească antidotul.

În mod evident Mântuitorul a știut că mulți se vor rușina din pricina Lui. El a spus: »Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acela Se va rușina Fiul Omului când va veni în gloria Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri« (Luca 9,26).

Pentru toți care își fac griji din cauza aceasta, câștigătorul de suflete ar putea să le facă următoarea propunere:

- a) Este mai important ce vrea Dumnezeu de la noi decât ce gândesc oamenii despre noi. În o sută de ani părerea cunoscuților tăi va fi total lipsită de importanță, dar acordul lui Dumnezeu va însemna atunci totul.
- b) Este total absurd, ca omul infim să se rușineze de Creatorul și Salvatorul lui. El nu S-a rușinat să moară pentru păcătoși, de ce să se rușineze păcătoșii să trăiască pentru El?

- c) Cel mai bine ar fi, dacă te întorci la Dumnezeu și devii mântuit și apoi cu ajutorul lui Dumnezeu încerci să câștigi pe cunoscuții tăi și pe neamurile tale. Deseori tocmai aceia, de a căror batjocură ne temem, sunt cei care sunt cel mai impresionați, dacă noi ne declarăm cu curaj de partea Domnului Isus.

O altă greutate este legată de faptul dacă se crede cu adevărat:

3. Atât cât știu, eu cred cu adevărat în Hristos. Dar am crezut eu cum trebuie? Am eu adevărata formă de credință? Am eu destulă credință?

Aceste temeri vin din cauză că se gândește prea mult la credința proprie și prea puțin la Persoana pe care se bazează credința noastră.

Cineva poate avea o credință uriașă în ceva și el este total dezamăgit de acesta. Pe de altă parte este posibil ca cineva să creadă în Domnul Isus și cândva să devină dezamăgit.

De aceea câștigătorul de suflete poate răspunde la această întrebare astfel: Dacă singura ta speranță pentru cer este Domnul Isus Hristos, atunci tu ai crezut așa cum trebuie. Dacă te încrezi în Hristos, atunci niciodată nu ești pe un drum greșit.

George Cutting a răspuns în felul următor la această întrebare:

- a) „Crezi tu că cu privire la vina ta și la păcatul tău ești cu adevărat absolut lipsit de ajutor?”
- b) Că numai Hristos prin moartea Sa desăvârșită te poate salva?
- c) Că Dumnezeu a fost drept, atunci când L-a judecat pentru păcat, când El S-a dat pe Sine Însuși ca să devină pentru noi jertfa pentru păcat?
- d) Și că Dumnezeu a arătat că El este mulțumit cu această jertfă, prin aceea că L-a înviat pe Isus dintre morți și L-a încununat cu glorie cerească?
- e) L-ai chemat tu, deoarece fără El ai fi fost pierdut pentru totdeauna și deoarece El este gata să te salveze?
- f) Atunci pe baza Cuvântului Său demn de încredere să fi foarte sigur că ești mântuit. Nu amâna să mărturisești aceasta și nu aștepta mult timp ca să-L lauzi așa cum El merită.”

Unul care s-a întors de curând la Dumnezeu este neliniștit de întrebarea:

4. Eu m-am încredințat Domnului Isus. Dar aş avea eu aceste lupte lăuntrice, dacă aş fi cu adevărat mântuit?

Răspunsul este: Da. Lupta lăuntrică începe propriu-zis odată cu mântuirea. Căci atunci tu primești o natură nouă, care totdeauna este în război cu natura veche. Această luptă este descrisă în epistola către Romani 7,15-23. Dumnezeu dorește ca natura nouă să aibă biruința, și pentru aceasta El ne dă Duhul Sfânt. Dacă ascultăm de El și Îi permitem în fiecare clipă să facă voia Lui în noi, atunci natura veche rămâne în moarte, acolo unde îi este de fapt locul potrivit cu sentința lui Dumnezeu.

Urmează apoi cunoscuta întrebare:

5. Mă tem că am făcut păcatul care nu poate fi iertat!

Răspuns: Dacă ai fi făcut păcatul care nu poate fi iertat, atunci nu ți-ai face nici un fel de griji în privința aceasta. Păcatul care nu se poate ierta este când se spune că Isus nu a făcut minunile Sale cu puterea Duhului Sfânt, ci prin puterea diavolului. Păcatul, asupra căruia trebuie să-ți faci

griji este respingerea Domnului Isus. Cine moare, fără să se fi întors la Dumnezeu, este pierdut pentru totdeauna.

Alături de aceste probleme sunt unele versete în Scriptură, care deseori sunt greșit înțelese și produc neliniște la sufletele căutătoare. Primul este în 2 Corinteni 5,17.

»Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.«

Când un creștin tânăr observă că toate obiceiurile vechi, gândurile rele și poftetele păcătoase nu au încetat la întoarcerea lui la Dumnezeu, el gândește, că probabil el nici măcar nu este o creație nouă. Încurcătura vine din cauză că se confundă poziția noastră cu starea noastră. Cheia pentru acest verset este expresia »în Hristos«. Aceasta este poziția noastră. Deoarece Dumnezeu ne vede în Fiul Său, lucrurile vechi, cum ar fi vina și condamnarea, au trecut, și poziția noastră în El este absolut nouă. Dumnezeu așteaptă și ca aceste lucruri vechi să piară din noi, că viața noastră se schimbă și practic. Dar aceasta nu are loc imediat. Poziția noastră este desăvârșită, imediat la întoarcerea la Dumnezeu. Starea noastră trebuie să corespundă tot mai mult poziției noastre.

Al doilea verset, care apasă uneori pe frații tineri și pe surorile tinere, este 2 Corinteni 13,5:

»... pe voi înșivă cercetați-vă, dacă sunteți în credință.«

Acești credincioși spun apoi: „Exact aceasta este problema mea. Cu cât mă cercetez mai mult, cu atât mă tem mai mult de mântuirea mea.”

Aceasta este un exemplu pentru ceea ce se întâmplă când un verset este smuls din context. În realitate unii corinteni se temeau, dacă Pavel este un apostol. Ei căutau dovezi, că Dumnezeu vorbește prin el. De aceea el le răspunde în versetele 3 și 5: »Pentru că voi căutați o dovadă că în mine vorbește Hristos ... pe voi înșivă cercetați-vă, dacă sunteți în credință.« Ei au fost aduși la Domnul prin Pavel, și în felul acesta ei înșiși erau dovada autorității sale ca apostol. Pavel nu îi roagă să privească în ei înșiși, ca acolo să găsească dovezi pentru mântuirea lor. Pentru aceasta i-ar fi rugat să caute în Biblie. Pe de altă parte sunt desigur oameni, care afirmă că sunt credincioși și nu sunt. Pe aceștia trebuie să-i rugăm să dovedească veridicitatea credinței lor.

Un ultim verset, pe care vrem să-l privim este Filipeni 2,12:

»... lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră.«

La prima vedere aceasta pare să afirme, că noi înșine trebuie să lucrăm mântuirea. Dar aici nu este vorba de mântuirea sufletului de la iad, ci de salvarea vieții de la inutilitate și risipă. Este posibil, ca într-adevăr sufletul să fie salvat, dar viața aici pe pământ este risipită și se pierde. Pavel îndeamnă pe filipeni, ca ei să se străduiască ca viața lor să fie salvată, prin aceea că ei permit lui Dumnezeu să lucreze în ei buna Lui plăcere (versetul 13).

Așa cum am spus deja, acestea sunt numai câteva exemple despre greutățile pe care le întâmpină căutătorul de suflete. Armura lui cea mai bună pentru ajutorarea altora este să cunoască foarte bine Biblia. În afară de aceasta, cu smerenie, el trebuie să se încreadă în Duhul Sfânt.